

**DE
KLOKKENKAMER
MOORD**

DE KLOKKENKAMER MOORD

Psychologische Thriller

STIJN BUSCH

Auteur: Stijn Busch 2022

Coverontwerp: Stijn Busch i.s.m MijnBestseller

ISBN: 9789403679792

© Stijn Busch

Rechten:

Alle inhoud is auteursrechtelijk voorbehouden aan de auteur Stijn Busch.

Met uitzondering van een aantal referenties in de index achterin naar bekende makers en uitvoerders van audiovisuele en literaire projecten, berust niets in dit boek op bestaande feitelijkheden en personen en mag niets zonder toestemming van de auteur gekopieerd of anderszins gebruikt worden.

DEEL I

01

Aan de stranden van Les Sables d'Olonne aan de Franse westkust was het rustig na een druk weekend in juli met prachtig weer. De dagjesmensen en weekendtoeristen waren vertrokken. Het kuststadje Les Sables lag zowat vijftig kilometers onder Nantes in de Vendée.

Menno Everts en Belle Benjamins, een koppel uit Den Haag, waren 's zondags, via een tweedaagse tussenstop in Parijs in een vakantieparkje aangekomen, dichtbij Les Sables. Belle was gevallen voor een Nederlandse Castel Camping waarvan de nieuwe eigenaren – twee overwerkte verplegers - gratis promotie kregen in een tv-show van een commerciële zender. Bij aankomst werden Belle en Menno vergast op een leuk onaf appartement, stemmig ingericht met Chinese spullen.

Op deze maandag hadden Belle en Menno een bezoek gepland aan het stadje. Ze liepen vanaf de parkeerplaats naar het brede strand om er een wandeling langs het water te maken. Na een uurtje keerden ze terug naar het strandgedeelte langs de boulevard om naar het centrum te lopen. Het stel keek verwonderd om zich heen naar de weinige bezoekers aan het strand bij dit mooie weer. Misschien niet verwonderlijk na een druk weekend. Er werd om hen heen voornamelijk Engels, Duits en nog minder Nederlands gesproken. Deze zoonanbidders leden blijkbaar aan watervrees; er was haast niemand in het water te bespeuren. Menno en Belle waren ruim twintig jaar levenspartners, ze hadden een dochter die in Utrecht studeerde en vielen nergens onder; ze leefden een redelijk onopvallend bestaan. Menno werkte als hoofd van de administratie bij een middelgroot accountantsbedrijf en Belle als secretaresse op een ministerie. Ze woonden in een aardige Haagse buitenwijk en bemoeiden zich nauwelijks met buurtgenoten en dat gold ook meer en meer voor de opdringerige *Social Media*.

Menno draaide zich om naar de strandboulevard die door een hoge granieten muur van het strand gescheiden werd. Hij zag achter de Promenade George Clemenceau de lege terrassen die rond het middaguur wel wat levendiger mochten zijn. Hij keek naar Belle,

‘Zullen we eerst wat gaan happen op een terras aan de boulevard voor we het centrum inlopen?’

Belle veegde haar halflange zwarte haar uit het gezicht, keek op haar horloge en naar de terrassen, ‘Best hoor, ja en daarna lopen we door het stadje, want dit is niks, er is eigenlijk geen sfeer hier.’

‘Daarvoor moet je in Valkenburg zijn Belle, met Maastricht als hoofdattractie.’ Belle knikte en liep voor hem in het hete zand het strand af. Menno keek naar haar heupen en schudde zijn hoofd. Belle droeg een gele plissérok met daarboven een lichtblauw bloesje, met mouwtjes uiteraard. en aan haar voeten witte instappers. En dat bij dertig graden op een Frans strand waar de meeste vrouwen in bikini's lagen te bakken. Hij was al blij dat ze geen panty droeg; dat was niet nodig want Belle lag elke week op zolder onder haar hoogtezon, om vervolgens het resultaat voor de mensheid te verbergen. Dat laatste vond Menno niet persé een ramp; zij was van hem en hij was van haar in hun redelijk beperkte privéwereldje. Enkele vrouwen rondom keken haar bewust na en dan wist Menno weer hoe vrouwen elkaar keurden: wie is de mooiste van het land. Maar misschien keken ze naar Belle omdat ze heel attractief was; de *looks* van een filmster met een perfect lichaam; een en driekwart meter groot. Hijzelf was een meter achtentachtig en Belle kon dus best pumps dragen. Hij zuchtte; hij had haar lang geleden in een opwelling knalrode pumps gekocht. Ze had hem verschrikt aangekeken: “Die draag ik niet op straat Menno, nooit van mijn leven.” Ze had het niet begrepen, ze waren natuurlijk bedoeld voor thuisgebruik. Nou ja, het was bij die ene keer op het aanrecht gebleven. Daarna waren die hoge hakken spoorloos verdwenen.

Belle draaide haar hoofd om of hij volgde en duwde haar zonnebril omhoog. Yep, die zonnebril paste precies bij haar gezicht en hij gaf haar een mysterieuze uitstraling.

Ze vonden een terras dat door de aankleding en overkapping nog enigszins gezelligheid uitstraalde en ploften neer in rieten stoelen. Een jonge kelner hing tegen de deurstijl van het restaurant; half geïnteresseerd staarde hij naar de jonge vrouwen op het strand.

Menno keek van zijn telefoon naar Belle,

‘Weet jij het al Isabelle?’

Belle loenste naar hem over haar menukaart,

‘Zeg maar gerust Belle, Mennootje,’ zei ze vinnig, je weet dat ik niet van die antieke naam hou.’

‘Allemaal de schuld van jouw lastige peettante, er viel niet veel te kiezen met maar een tante. Les Poppys hadden trouwens een tophit met die titel in de zeventiger jaren, *Isabelle je t’aime*. Niet mijn favoriete nummer hoor.’

‘Daar heb je me ook al in den treure mee gepest Mennootje,’ zei Belle gevat terwijl ze gebaarde naar de kelner.

Menno glimlachte,

‘Sorry schat, je hebt gelijk, want ik hou niet van de eretitel Mennootje, graag gebruikt door mijn onaardige familie.’

De kelner wendde zich naar Belle,

‘*Madame?*’

Belle deed een thee en een lichte lunch en Menno een grote bel witte wijn met een zware lunch: Belle kon best rijden op de terugweg. De jonge knaap knikte kort met een “*bien sur*” en verdween naar binnen. Menno keek hoofdschuddend over de lege terrassen,

‘Waar leven die gasten van, overal lege terrassen, zelfs tijdens lunchtijd? Zijn we te vroeg of te laat, ik weet het niet.’

‘Je moet je daarover niet opwinden schat, wij weten toch niet wat hier de gewoonten zijn. Moet je vanavond terugkomen, dan kun je hier alleen nog op de stoep eten, net als in Scheveningen.’

Menno knikte niet overtuigd,

‘Mwah, als jij dat zomaar weet. Misschien houden de Franssen al hun middagdutje. Op mij komt dit armetierige gedoe deprimerend over, het lijken mij slechtlopende toko’s. Hoe zou het hier uitzien met een Titanic op de rede?’

‘Lege terrassen zijn zeker niet charmant. We moeten maar eens uit eten gaan vanavond. Hier op de boulevard.’

‘Oké , *Tonight’s the Night*, waarmee ik Rod Stewart citeer, maar waarbij ik stel dat ik zijn album *Every Picture tells a Story* met voorsprong zijn beste vond. Nog steeds trouwens.’

Menno wenkte de kelner voor een tweede glas wijn; het eerste had hij in een keer leeggedronken. Vakantiestemming, warm weer, zo ging dat.

Belle glimlachte om zijn vaste gewoonte om de actualiteit te linken aan de uitpuilende audiotheek in zijn hoofd.

‘Jij met je antieke jukebox uit de 60er, 70er jaren, je moet ook eigentijdse muziek leren waarderen.’

De kelner zette in een oogwenk een glas wijn voor hem neer en terwijl Menno een flinke slok nam deed hij alsof hij haar niet hoorde en vervolgde,

‘Daarna heeft Stewart voornamelijk met zijn sexy kont gedraaid. En die had ie ook nog eens te danken aan zijn liefde voor het voetbal. Hij en Willem van Hagenem hebben ooit tijdens een boottochtje, op camera haast geen woord met elkaar gewisseld, terwijl hij Willem nog moest kennen van de europacup-finale

Feyenoord tegen Celtic in 1970. Misschien had dat wel te maken met zijn lullig gedrag.'

'Misschien had Willem moeite met zijn kennis van de Schotse taal,' proestte Belle: 'Of zich al eerder en buiten beeld iets minder flatteus tegen Rod Stewart uitgedrukt. Ik bedoel, buiten de filmopnames al afgekat over die finale.'

Menno snoof nadrukkelijk en keek met half toegeknepen ogen over het felverlichte strand.

'Maar die ouwe heeft nog charisma op zijn ouwe dag. Hij treedt nog regelmatig op.'

'Wie, Willem? O ja, zonder bril lijkt ie zelfs op Stewart,' deed Belle quasi sarcastisch.

Menno keek haar vernietigend aan: Belle in cabaretstemming,

'Je zou het niet zeggen Belle, maar Stewart en ook iemand als Phil Collins hebben een imposant repertoire aan eigen composities op hun naam staan. Dat wordt nogal eens vergeten.'

'Menno, zet je zonnebril toch op, je hebt al zo'n gevoelige ogen.'

Menno fronste zijn wenkbrauwen enkele keren zodat de bril gehoorzaam naar zijn neusbrug zakte. Belle lachte haar perfecte tanden bloot.

'Belle, daar komt je lunch aanzeulen met een jonge bewonderaar.'

Belle bleef echter naar hem kijken,

'Menno, je begint grijs te worden en je slapen beginnen stilaan kaal te worden.'

Hij reageerde ontstemd, wel wetende dat het als plaagstootje bedoeld was. Ruw gooide hij zijn telefoon op het tafeltje,

'Zal ik wat schaamhaar laten transplanteren, of okselhaar? Jij houdt toch zeker van wilde en fris geurende krullen? Ik vind jouw schaamkapsel trouwens een sexy strakke kuif, zo'n Amerikaanse borstel.'

Belle sloeg haar ogen ten hemel en met wat lacherigheid werd de lunch weg-gewerkt. Menno maakte nog een foto van Belle met een derde wijntje erbij en bekeek het telefoontje misprijzend van alle kanten.

'Eerlijk gezegd begin ik een hekel te krijgen aan dit apparaat, altijd maar standby zijn voor stalkende vrienden en overgeleverd aan Big Tech. De hele dag alles en nog wat *liken* anders krijg je een *shitstorm* over je heen. Je wilt niet weten wat de mensen op kantoor allemaal voor *bullshit* delen, zelfs tijdens het werken.' Belle keek hem aan en knikte. Op haar werk werd de naïeve burger constant gemanipuleerd en geïntimideerd door complexe formats die niet schuwden voor discriminatie omdat ze nu eenmaal door mensen werden geprogrammeerd.

‘Nou schat, wat let jou om die pennywafel van duizend euro uit te zetten, ik zit er alleen voor mijn werk op en om wat zeldzame vriendinnen te bellen of sms’en.’

Menno’s stemming leek omgeslagen, hij keek over het lager gelegen strand naar enkele jonge meiden die lagen te bakken. Beiden hadden extreme borstmaten, de ene mager bedeed en haar vriendin overdadig.

‘Zit meneer Everts weer in zijn privé zevende hemel?’

Belle zei het laconiek, typisch mannen toch? Hij draaide zijn hoofd naar haar, vroeger zou hij beledigd gereageerd hebben, maar tegenwoordig met de overdaad aan bloot in de media leek het allemaal gedevalueerd; dus waar maakte zij zich druk om? Uit een toch betrapte gevoel keek hij naar het andere eind van het lange strand.

‘Die van jou zijn mooier en haast net zo groot, dat weet jij ook Belle.’

‘Ja, het grote verschil is dat je aan mijn exemplaren gewend bent geraakt.’

Hij wroette naar een gevat antwoord, vond er geen en zocht naar andere invalshoeken, want Belle had zo’n dag. Ze zou toch niet...?

‘Hé, kijk daar nou Belle, een houtkachel!’

Belle fronste haar voorhoofd, en volgde zijn blik.

‘Houtkachel? Dat slaat hier toch als een tang op een varken?’

‘Weet je nog wat jaartjes geleden in zo’n makelaarprogramma op tv? Dat jonge stel bezocht met die makelaar een aantal woonboten en daar zaten best prijzige exemplaren bij.’

‘...Ja nu je het zegt, er lag er eentje van vier ton aan de Vecht hè?’

‘Ja precies, die ark van 382 duizend, die nu het dubbele zal kosten. Die jonge vrouw loopt na een x-aantal bezichtigingen sikkeneurig achter die makelaar de zoveelste lege woonkamer op zo’n schuit binnen en blijft stokstijf staan: ‘Hééé,’ zegt ze: ‘Kijk nou toch, een houtkachel, dit wordt het helemaal.’

Belle keek hem geïntrigeerd aan,

‘Wat, “dit wordt het helemaal”, wat bedoel je nou?’

‘Ze koos die woonboot in feite om die houtkachel, die gaf de doorslag voor een aankoop van nabij de vier ton. Wat een stom argument, toch?’

‘Nou en waar staat die houtkachel op het strand, die meiden lijken mij geen brandhout in jouw kennersogen?’

Menno pareerde met een vette glimlach en wees naar rechts in de verte, Dát wordt het helemaal, dat ga ik doen, kom mee, ik bedoel reken gauw af.’ Belle

schudde niet begrijpend haar hoofd en pinde bij de geeuwende kelner. Menno stond ongeduldig op het trottoir, al merkbaar onder invloed van de wijn.

‘Menno wacht nou, ik moet nog naar het toilet.’

‘Oké, oké, ik wacht aan de boulevard.’

Hij zwaaide haar ongeduldig weg. Belle keek langs hem naar de jonge meiden die net op hun buik draaiden en hem een ruime blik gunden op hun billen. Ze liep hoofdschuddend naar binnen. Menno keek haar fronsend na; Belle aan een warme strandboulevard op instappers in haar nieuwste receptiejurk, ze deed er alles aan om maar niet koket of sensueel over te komen. Hij vroeg zich af hoe hij zou reageren als zij er hoerig en half bloot bij zou lopen. Nee, taboe. Klaar dus.

Hij ging aan de wegkant tegen een reclamezuil zitten; keek naar de zonnende meiden en vandaar begon hij te staren langs het strand naar de zee. Zijn actuele denken begon te vervagen. De grote watermassa met de naar het strand kabbelende branding leek naar hem toe te stromen. Zijn ogen vernauwden zich, de pupillen werden wijder. Het brede panorama leek in te zoomen in zijn richting tot er nog alleen het water was. Het water ja; zijn grote angst uit zijn kleuterjaren samen met zijn panische angst voor hoogte en diepte. Bij iedereen om hem heen bekend, maar onwetend hoe hij die fobieën beleefde, want ze waren ontstaan uit wrede ervaringen als kind en niemand in het heden die weet of begrip had over wat het met hem gedaan had en nog altijd; steeds maar voortwoekend in zijn onderbewuste, van daar elke dag uitbrekend naar zijn bewuste. Daar was de waternvrees door een onvrijwillige onderdompeling in een diepe sloot op zijn vierde; hij onderging het weer. De maniakale hoogtevrees door een omlaag gestorte dakdekker op zijn zesde; hij zag het weer. De dode in de klokkenkamer van de kerktoeren, ook op zijn zesde; zijn dode ogen waren er weer. En dan nog de ellende met Belle twintig jaar geleden. Alles onvrijwillig ondergaan en elke dag vrat het aan hem; al zo'n achtendertig jaar. En natuurlijk de schuldigen aan wat hem verteerde, die hem.....

Belle liep haastig naar het toilet, bezorgd dat ze Menno straks tussen die pubers zou aantreffen? Ze zou hem nog pittig aanspreken over dat staren naar andere vrouwen. Hij zei haar vaak genoeg dat zij de knapste vrouw bewesten de Wolga was, ook al bracht hij niet elke week een ruiker rozen voor haar mee. Op de wc ontdekte ze - ook dat nog - dat ze ging menstrueren. Onmogelijk toch? Veel te vroeg, hoewel, op haar periodes kon je geen wekker zetten en daarom had ze

Menno op de huid gezeten. Zou hij die *link* gelegd hebben? Naast de fysieke eisprong barstte er nog een gipsei in haar hoofd. Nou viel er voor Menno niets te vrijen deze week, wat voor haarzelf toch al een drama was in vreemde slaapkamers met waarschijnlijk een verborgen camera in de plafonnière. Er moest ter plekke een noodhulpje aangelegd worden.

Inwendig borrelend liep ze bij de uitgang met een kreetje tegen de kelner op en bedacht alvast een tirade voor Menno met zijn geloer naar die meiden. Ze keek naar de grieten verderop, er zat verdomd een man tussen hun in. Nee nee, dat was Menno niet, hè hè. Maar waar hing die vent van haar uit?

...Menno hoorde verderop de botsing van Belle en het driftige tikken van haar schoenen op het terras. Zijn gezicht stond nog verkrampt, prees zich gelukkig dat hij zijn zonnebril opgezet had. Hij greep naar zijn telefoon en toen Belle hem voorbijliep....

‘Hey knapperd, wat sta jij verlekkerd naar die blote meiden te kijken?’

Geschrokken draaide ze zich om en zuchtte,

‘Zit jij daar, ik dacht..., ben je nou al weer aan het bellen?’

Menno zat schuin achter haar op de trottoirrand, negeerde haar,

‘Ik sluit af Ab, Belle denkt dat wij wat met mekaar hebben, terwijl zijzelf naar blote vrouwen staat te gluren, bah toch. Ik bel je nog. Bye.’

Hij staarde haar aan op een manier die Belle verontrustte,

‘Menno, stop met die rare blik in je ogen. Dat flikte je vroeger ook als je met je stomme hypnose-spelletjes indruk op me dacht te maken.’

Hij was even uit het veld geslagen,

‘Kom op Belle, dat was toch leuk en om te gieren.’

‘Nee helemaal niet, en gelukkig ben ik er nooit ingetrapt. Ik was mentaal sterker dan jou, ik kan me tenminste niet herinneren dat je me ooit met jouw “hypnotiserende gaven” gemanipuleerd hebt.’

Ze keek onzeker de ander kant op en Menno mompelde onhoorbaar voor Belle iets wat op een ontkenning leek. Hij schakelde zijn smartphone helemaal uit en propte hem zuchtend in zijn broekzak.

‘Menno, je hebt trouwens al voor zo’n dertig euro gebeld deze week, laat je baas toch stikken in jouw vakantie. En ik vind het niet aardig dat je de lolbroek over mij uithangt, al zeker tegen hem. Dat doe je natuurlijk omdat je weer teveel wijn op hebt.’

‘Zonder mij is ie morgen failliet. Trouwens ik moet hem in de smiezen houden. Je weet dat hij twee maanden geleden een nieuwe accountant heeft aangenomen, zo’n *greenhorn*. En die twee lijken zo close met elkaar dat ik gewoon moet vrezen dat die nieuwkomer aan mijn stoelpoten gaat zagen.’

‘Je bedoelt dat hij achter jouw functie van hoofd administratie aanzit?’

‘Ook en vooral die negentig duizend bruto per jaar, snap je. Het is voor iedereen een ratrace. Hij heeft dezelfde kwalificaties en is *up to date* opgeleid. Ik moet het doen met wat onzinnige accreditaties elk jaar.’

‘Is dat niet een beetje te wantrouwend?’

‘Mijn antennetjes vangen signalen op, ik voel de sfeer. Ik heb voor Ab altijd de saneringen uitgevlooid en nu moet ik zelf oppassen.’

‘Ik mag die man niet Menno. Jij hebt je toch met ziel en al gegeven aan zijn bedrijf.’

Menno keek haar aan alsof hij teveel gezegd had en keek naar het strand,

‘We houden eerst maar eens vakantie en mijn telefoon blijft de rest van de vakantie uitgeschakeld, basta.’

Hij staaarde in duistere gedachten gehuld over het strand,

‘Zit je alweer naar die topzware meid te kijken Menno?’

‘En ben jij misschien ongesteld en nukkig?’

Hij keek haar geïrriteerd aan; hij stoorde zich aan haar ongenueanceerde opvliegers. Hijzelf was onderhand ruim de veertig gepasseerd; een mooie kop, maar inmiddels een beginnend buikje, kalende slapen, minder gedreven in bed – behalve op vakantie - allemaal normale ontwikkelingen toch in een mannenbestaan? Waarom dan nog die puberale jaloersheid? Was hij daar deels schuldig aan? En Belle? Nog net in de dertig, knapper dan de meeste vrouwen, maar ook te afhankelijk geworden in hun relatie, volgens hem was dat noodgedwongen gebeurd, maar daar wilde hij nu niet aan denken. En daar had je nog haar conservatieve hervormde ouders, die haar steng opvoedden. Allemaal zaken waardoor Belle niet te koop liep met haar kwaliteiten.

Belle liep rood aan en startte meteen vredesbesprekingen,

‘Wacht lieverd, ik moet je gezicht insmeren met crème, morgen heb je een kop als een tomaat.’

Ze rommelde in haar badtas en haalde de tube onder een modeblad uit, Belle’s wereldliteratuur. Ze hurkte voor hem en begon zijn gezicht in te vetten. Menno keek tussen haar knieën door; ze merkte het en gooide die deur dicht,

‘Daar valt niets te halen voor jou, ik ben net gaan menstrueren. Sorry, ik ken uiteraard jouw vakantiedromen.’

Ze rommelde in haar badtas en haalde de tube onder een modeblad uit, Belle’s wereldliteratuur. Ze hurkte voor hem en begon zijn gezicht in te vetten. Menno keek tussen haar knieën door; ze merkte het en gooide die deur dicht,

‘Daar valt niets te halen voor jou, ik ben net gaan menstrueren. Sorry, ik ken uiteraard jouw vakantiedromen.’

Iedereen blij, dacht Menno, maar hij verheugde zich dat ze vanavond hier kwamen dineren. Zuchtend rees hij overeind en stak de promenade over. Belle volgde op de voet,

‘Wat is dat nou met die houtkachel?’

‘Kijk dan daarginds, dat parasailing op het strand, daar ga ik helemaal voor. Dat is voor mij die houtkachel, snap je? Ik heb gewoon behoefte om iets gekes te doen na alle stress op dat kutkantoor bij Mueller.’

‘Ach zo, maar is dat wel verstandig met jouw zwemcapriolen? Heb je opeens geen watervrees meer? Je bent overmoedig door al die wijn.’

Het klonk bezorgd en gekescherend tegelijk, maar hij wuifde haar bezwaren laconiek weg. Ze liepen de boulevard af en met de nadering van de parasailing begon Menno gespannen te kijken,

‘Belle....nou ja zeg, je krijgt een groot reddingsvest om gesjord en de crew in die speedboot houdt de boel goed in de gaten. Kijk daar gaat er net eentje de lucht in. Mwah, geen centje pijn toch? Ik ga nog niet eens het water raken.’

Belle keek sceptisch naar een speedboot die een matrasparachute met een spartelende en brullende man vanaf het strand de zee optrok,

‘Dat durf jij niet met jouw hoogtevrees Mennoke?’

Menno stopte schokschouderend, keek koppig voor zich uit; hij had haar bedenkingen niet eens willen horen, ze had hem moeten stimuleren verdomme. Geïntrigeerd volgde hij de vliegactie tot het einde en liep weer verder. Belle kreeg het gevoel dat zij er niet meer toe deed. De glaasjes wijn hadden haar stem *overruled*.

Ook bij de toko van de parasailers heerste slapete; de crewleden zaten in het zand te flipperen op hun telefoontjes. Maar nu werd Menno door de uitbater met open armen ontvangen en naar de matrasparachute getroond. Hij keek weifelend naar zijn voorganger die lachend met zijn vrienden verder trok naar de pier verderop. Menno trok zijn bovenkleding uit en propte alles in de grote strandtas van Belle. Daar stond hij in zijn zwembroek, Belle stond er een beetje verweesd bij, ze be-

gon alvast met haar schietgebedjes. De uitbater stak naast haar zijn hand op om te cashen. Menno werd stevig ingepakt in een trektuig, daarna het reddingvest en parachute waaraan de kabel van de speedboot gekoppeld was. Hij kreeg een helm op zijn hoofd geklopt en was dankbaar voor het reddingvest. Gelukkig maar, hij deed het met dat vest aan al in zijn broek. Stiekem was hij best bang, maar hij kon niet meer terug; alleen hij wist waarom niet. Hij had voor zijn omgeving van kindsbeen af zogenaamd zwemangst, zeg maar watervrees. Schijnbaar, want die angst had hij onopgemerkt overwonnen, maar hij had wel dege-lijk extreem last van hoogtevrees. Oostenrijk was leuk op landkaarten; hij hield alleen van bergen als ze op topokaarten lagen.

Belle durfde hem niet tegen te houden, wist van zijn fobieën. Ze had zich kren-terig gedragen met die halfblote grieten op het strand, dus verbeet ze zich: “Ty-pisch vakantiegevoel bij mannen, dan moet alles kunnen wat de rest van het jaar voor onmogelijk gehouden wordt.”

Weifelend keek ze naar de kop van de havenpielen iets verderop met de grappi-ge minivuurtorentjes. Waarom wandelden ze niet gezellig daar naartoe? En van- daar naar het centrum. Waarom dit idiote gedoe van hem na drie glazen wijn?

Menno werd geattendeerd op de speedboot; die moest hij in de gaten houden. Als de motor aantrok moest hij alvast beginnen met lopen en de parachute ach-ter zich aanslepen. Maar Menno keek naar Belle, want dicht tegen zijn levens- partner aan stond de exploitant van de toko, *le patron*. En de man stond onge- geneerd tegen haar aan te schurken, vond hij. Zijn wenkbrauwen zakten veront- rust omlaag, want Belle reageerde op de Franse haan, ze hief haar gezicht naar hem op en lachte stralend naar de knappe Galliër.

‘Allo, attention monsieur.’

Een luide stem vanaf de boot bracht hem terug naar de werkelijkheid; verschrikt draaide hij zijn hoofd naar de speedboot en zag het schuim opspuiten achter de zware motor. De kabel kwam in beweging en Menno holde er met knikkende knieën achteraan. Hij voelde de onhandelbare parachute achter zich aanslepen waardoor hij weer vertraagde. De kabel begon aan hem te trekken en half strui- kelend ploeterde hij het water in. Op dat moment dacht hij weer aan de opdrin- gerige Fransman die Belle al wel in zijn camper gelokt zou hebben. Boos draai- de hij zijn hoofd om, maar op hetzelfde moment voelde hij dat zijn voeten los- kwamen. Hij slaakte een kreet en zag dat Belle slapjes naar hem stond te zwaai- en, maar wel met een arm van de Fransman om haar schouder,

‘Grote shit daar beneden, nou laten die klojo’s mij hier een uur boven zee hangen en ondertussen.... Belle! Ga weg bij die hufter!’

Een windvlaag sloeg hem uit balans, hij keek omlaag en zag in afgrijzen dat hij al zo’n twintig meter boven zee zweefde. De bemanning stak bemoedigend de duim omhoog. Hij moest er angstig uitzien, want de twee jonge honden in de boot grijnsden spottend en begonnen te zigzaggen met hun speedboot.

Op het strand keek Belle angstig naar de capriolen van Menno. Ze leek te voelen wat er in hem omging; ze voelde niet dat de gebruinde *patron* zijn arm om haar schouder had gelegd. Ja, nu opeens wel, zijn andere hand lag op haar onderbuik. Ze schoot opzij en maakte een slaande beweging naar de man. Hij grijnsde en zong nadrukkelijk een invitatie naar haar,

‘*Voulez vous coucher avec moi... ce soir?*’

De man lachte zijn tanden bloot. Belle beet hem toe,

‘Wat? Dat liedje heb jij aangebrande pik niet van Menno.’

Ze schrok van haar taalgebruik, maar nood brak wetten. De man kwam dichterbij, Belle week achteruit en Menno zag alles gebeuren spartelend aan zijn parachute. Belle week verder achteruit, half struikelend in het rulle zand, ze liep zich klem tegen een trailer met surfplanken. De man grijnsde en riep iets van: ‘Een beetje kussen mag toch, *ma belle amie?*’

‘Ik ben jouw Belle niet, rot op klerehufter. En laat de Tee Set erbuiten. Weg jij! *Tu comprend?*’

Ze drukte haar armen in paniek tegen de trailer en voelde achter zich iets tegen haar hand, toen stond de vent tegen haar aan. Hij blokkeerde de arm waarmee ze hem een knal wilde verkopen. Ze voelde zijn gezwollen penis tegen haar schaambeem. Uit het niets viel de man met een kreun opzij. Hyperventilerend hield Belle een kunststof boei bij het touw vast waarmee ze haar belager tegen zijn hoofd geslagen had. Ze keek gejaagd om zich heen; er was binnen honderd meter niemand te bekennen, wel zag ze de twee meiden in de verte komen aanslenteren; die konden haar ook niet helpen met hun wilde dromen over Franse mannen. Ze werd bij haar enkel gegrepen, de man grauwde woest naar haar en probeerde haar omver te trekken. Belle haalde opnieuw uit met de boei en raakte hem weer op zijn hoofd. Vanaf de boot klonken woeste kreten, de crew had ontdekt dat zij hun *patron* molesteerde. Belle was door het dulle heen en sloeg nog een keer toe, de man zakte kreunend in het zand; *knock-out*. Ze liep van hem weg en zocht in paniek naar Menno. Hij zweefde ver weg hoog door de lucht, maar daar ging alles mis. De twee knullen wezen en gebaarden dreigend

in haar richting, ze vergaten Menno, lieten het gas los en keerden de speedboot abrupt honderd tachtig graden, waarop ze in Menno's richting scheurden. De spanning op de kabel viel weg, Menno had geen flauw idee hoe hij het matras moest besturen en begon wild te spartelen; het matras sloeg dubbel. De speedboot raasde onder hem door, Menno dwarrelde met toenemende snelheid naar beneden. De jonge kerels in de boot zagen hem niet eens achter de boot in het water plonsen. De lucht werd uit zijn longen geslagen door de klap tegen zijn borstkas en buik, in een reflex zoog hij water naar binnen en kreeg ook nog het matras over zich heen. Toen kwam de kabel weer op spanning en werd hij onder water meegesleurd naar het strand. *Jaws XL*, zou hij gedacht kunnen hebben. Onder water vechtend om boven te komen en kokhalzend naar adem snakkend raakte hij verstrikt in de touwen van het matras; met opengesperde ogen en bolle wangen werd het grijs om hem heen, zijn leven schoot in een flits voorbij: alles waar hij van gehouden had en, o ja, alles wat hij gehaat had en nog steeds. Een grote luchtbel ontsnapte uit zijn mond met daarin opgesloten het woord "Belle." Water drong in zijn luchtwegen, uithoesten lukte niet meer; de duisternis nam het over. Menno's laatste gedachte was: "Ik kon toch altijd mijn adem zo lang vasthouden, hoe kan dit nou?"

02

"Breng licht in de duisternis, kom terug in het rijk der levenden. Ga terug, het is nog te vroeg, er zijn nog dingen te doen. Nee, ik wil niet, het is een leugen van die duisternis, alles is goed zo, het is helemaal niet duister, maar prachtig en helder en pijnloos. Nee nee, het licht vliegt weg, de duisternis is sterker. Donkere schaduwen die mij bedreigen, mijn bestaan verpesten. Ik wil terug, ik moet ze bij leven bestrijden en vernietigen."

Menno opende een van zijn ogen op een spleetje en tussen zijn wimpers ging er een onverwachte wereld open, hij moest wel dromen. Op zijn onderbuik zat een engel, een engel uit een erotisch hiernamaals; de engel had natte druipende haren en was behalve vleugelloos ook nog vrouwelijk. Nee het klopte niet; zij had geen blote borsten, maar een knalrood topje. Een veel te klein topje, haar enorme borsten hingen er half uit en zwaaiden wild heen en weer. Niet deinend van een bedwelmende zonnwind, nee van de woeste bewegingen die deze seksbe-luste verschijning maakte. Maar hij voelde helemaal niets van haar hossen.

Menno hoorde ver weg - alsof er water in zijn oren zat - paniekerige stemmen. Verrek, dit was geen engel, het was het zonnebadende meisje van het strand dat hem in zijn hiernamaals toegang tot haar en zijn persoonlijke behoeften gunde. Maar waarom timmerde ze zo woest op zijn borst? O God, ze boog haar hoofd naar hem, o ja, ze trok zijn mond ver open en plaatste haar open mond over zijn mond en kuste.....nee ze blies haar mintadem in hem. Menno sperde zijn ogen open, voelde zijn borstkas uitzetten en kreeg een hoestprikkel en nu werden de longen van het meisje volgepompt, niet krachtig, want hij voelde tot zijn verbazing dat hij nauwelijks perskracht kon ontwikkelen. Met een verschrikte kreet viel ze van hem af. Menno voelde zoutig water uit zijn mond sijpelen en zag het mooie gezichtje van Belle boven zijn hoofd verschijnen, hij glimlachte vals en kreunde schor,

‘Belle, ik heb dat meisje niet gedwongen om het met mij....zij zat het eerst op mij. Ik heb er niets bij gevoeld hoor.’

‘Sst, zwijg nou maar, ze heeft je leven gered schat, dat meisje is doktersassistente, ze is geen vijftien maar negentien denk ik. Die twee meiden hebben je uit het water gehaald en die Franse klootzakken lieten je gewoon stikken. O Menno, ik was zo bang dat je zou doodgaan.’

‘Belle, het was eerst mooi daar, ik...en toen leek de hel op me af te komen, het was verschrikkelijk, al het slechte verenigd, al mijn verborgen angsten en haat..’

‘Zwijg nou maar, het komt allemaal goed lieverd.’

Menno zag als door een mist het andere meisje als een derwisj zweven tussen enkele filmende ramptoeristen. Daarachter weer zat de foute *patron* met zijn hoofd in zijn handen versuft toe te kijken. De bootbemanning stond naast hem en keek gemelijk in hun richting. Hij bedacht dat het meisje niet van hem afgedonderd was, maar waarschijnlijk door Belle onder enige drang verwijderd. Hij probeerde een arm te bewegen, geen respons; de voeten dan? Ze leken gevoelloos net als na een lange verkeerde zithouding, je wilde wel maar kon niet; net als libido maar geen potentie. Het gevoel heerste vanaf zijn nek; hij was verlamd. Een dwarslaesie? Hij wist nu waarom het schokkende bekken van het meisje niets opgewekt had in zijn kruis.

‘Blijf rustig liggen schat, de ambulance komt zo,’ bracht Belle hem terug naar haar werkelijkheid. Menno zakte weer weg, raakte in een onbestemd coma; hij had zijn eigen bestaan niet meer in de hand.

De ambulance arriveerde, kort daarna gevolgd door de politie. Belle praatte zeer geagiteerd in op de gendarmes en even later werd de tokohouder ingerekend en

afgevoerd. De verplegers legden een rug- en nekbrace aan, waarna Menno op een brancard geschoven werd. De deur van de ambulance sloeg achter Belle dicht. Menno werd in het ziekenhuis van Les Sables d'Olonne opgenomen, in comateuze toestand met nog onduidelijke symptomen.

03

‘Een hysterische verlamming zegt u? Wat is dat nou weer? Inbeelding?’

De neuroloog knikte quasi ernstig van achter zijn bureau, nadat Belle de gestelde diagnose boos terugkaatste,

‘En daar komt u nu pas mee? Er is al zoveel gespeculeerd over de diagnose van Menno; eerst al die weken in dat Franse ziekenhuis met die pinguïns van nonnen en nu weer weken later in het medische paradijs Nederland. Het lijkt wel of jullie alle diagnostische protocollen willen uitmelken om ze aansluitend declareerbaar te maken.’

Belle ging over de rooie na een maand van onzekerheid over de prognose voor de algehele verlamming van Menno. Ze keek de neuroloog geërgerd aan, in haar vooroordeel had ze hem al gestigmatiseerd tot opgedirkt fatje. De licht grijzende man glimlachte minzaam om zoveel beledigingen, hij kon met zijn master in psychiatrie naast zijn specialisme neurologie wel begrip opbrengen voor de uitbarsting van deze wanhopige partner.

Belle had al meerdere gesprekken gevoerd met hem, maar het leek haar toe dat de man zich eerder met háár fysieke status bezighield. Ze had het gevoel dat hij haar lichaam als een orthopeed quasi op prettige “afwijkingen” keurde.

‘Mevrouw Benjamins, hm ja, hoe zal ik het zeggen. Het neuromusculaire systeem van uw man is volledig intact, alle testen, in de *follow up* van hamertje op de knie tot prikjes met een naald en EEG, van EMG tot MRI hebben op alle niveaus een continu verlopend ruggenmerg aangetoond, ook op cerebraal niveau heb ik geen organische of neurologische afwijkingen geconstateerd, dus moet er iets anders aan de hand zijn. Als ervaren neuropsycholoog vermoed ik dat hij, in lekentaal uitgedrukt, niet meer weet hoe uit vrije wil zijn musculatuur te activeren.’

‘Is het een soort shocktoestand?’

‘Goed gedacht, dat is een mogelijkheid.’

‘Zijn er nog andere opties dokter Jongma?’

‘Nou, het kan een fysieke blokkade zijn door de klap die het lichaam en zenuwstelsel ondergaan hebben, maar het kan ook een psychische shock zijn.’

‘Hij is ook in zijn gedrag en houding veranderd in de maand nadat hij dat ongeluk heeft gehad. Ik ken hem zo niet. Ik kan hem nauwelijks bereiken.’

‘Dát kunt u als partner mogelijk goed beoordelen, maar de overdrachtsverslagen van mijn Franse collega bevestigen mijn klinische conclusies, daarnaast betekent het dat er, zoals u stelt, andere dingen aan de hand zijn, we moeten dat ofwel differentiëren als directe traumatische shock dan wel een mentale verandering in de posttraumatische fase.’

Belle raakte geïrriteerd door het gedraai van de man,

‘Betekent dat vakjargon van u dat hij psychiatrisch onderzocht moet worden?’

De specialist knikte plechtig met enig respect voor het analytische vermogen van deze leek tegenover hem, een bijzonder aantrekkelijke leek nog wel. Dat had hij in de afgelopen maand geconstateerd. Zo bekeek hij haar ook onverhopen, hij had zijn lokdoos geopend. Hij schatte dat deze vrouw goed in zijn wereldje zou passen, aan bepaalde behoeften voldeed, ondanks dat ze zich emotioneel wat plat liet gaan, maar och, ze gaf uiteraard nog om haar man. Die bezorgdheid ging allicht over een tijdje afstompen en een ravijn creëren tussen deze levenspartners, vergelijkbaar met relaties waarin een partner bijvoorbeeld ms had en mentaal onder ging. Een knappe moderne vrouw en een fysiek zwaar gehandicapte én mentaal ontregelde man was een doodlopende weg, dat ging vaak mis wist hij.

‘Mevrouw Benjamins, ik wil ons gesprek afsluiten, maar adviseer u ten eerste om uw man door een psychiater te laten beoordelen en eh, dat kan natuurlijk ook hier.’

Belle rees overeind uit haar stoel,

‘Nee, ik wil hem hier weghalen, het was geen prettige periode, het heeft hem en mij gedeprimeerd. Ik wil mijn partner laten opnemen, ik bedoel, er is hier toch een speciale psychiatrische verpleegafdeling met psychologische begeleiding voor dwarslaesie patiënten?’

De neuroloog keek haar stroef aan, zijn ogen gleden over haar strakke zwarte mantelpakje,

‘Dat is een optie, ik werk daar zelf en kan hem daar plaatsen zodat hij daar krijgt wat adequaat is.’

‘Wanneer kan hij hier weg?’

‘De beruchte wachtluizen mevrouw Benjamins, maar ik kan onder omstandigheden bemiddelen voor u, ik bedoel voor hem. U bent een zeer aantrekkelijke, maar ook kwetsbare vrouw die er voor onbepaalde tijd alleen voor staat. Misschien dat wij tweetjes het op een akkoordje kunnen gooien?’

De man grijnsde als een haai, zijn laatste zin was dermate beladen dat zelfs een preutse Belle voelde waar Jongma op zinspeelde. Ze had het onderhand in de gaten gekregen. Hij was een geile bok van rond de vijftig die de partner van een zwaar gehandicapte patiënt probeerde te paaien. Ze vond dat versiergedrag vreemd, want ze vond zichzelf niet bijzonder. Menno vond uiterlijk vertoon sowieso niet bij haar passen. Belle’s gezicht verstrakte, giftig zei ze,

‘U speelt met vuur dokter Jongma. Ik proef al langer een ondertoon. Noemt men dit in uw beroep geen ongewenste overdracht?’

‘Nou nou. U bent geen cliënt of patiënt van mij mevrouw Everts.’

‘Het is Isabelle Benjamins voor u dokter. Maar ik ben wel de levenspartner van een weerloze patiënt van u, dat telt misschien net zo zwaar.’

Jongma keek haar peilend aan, zijn grijsblauwe ogen glansden kil, zijn gedachten bleven verborgen.

‘Ik regel dit wel met mijn huisarts of via een second opinion, goedendag.’

Dokter Jongma bleef beledigd achter.

Daags erna vond Belle Benjamins bij de post een brief met een spoedindicatie voor het psychosomatische revalidatiecentrum, getekend: Jonkheer Dr. A.B. Jongma, neuroloog, psychiater.

04

De dag na het gesprek met Jongma kwam Elvira, de dochter van Belle en Menno in de middag op bezoek. Elvira studeerde in Utrecht aan de faculteit wiskunde voor haar bachelor en hokte op een flatje met een student culturele antropologie, die droomde van een toekomst in Zuid Amerika. Haar vader was trots op zijn bèta dochter. Hij had weliswaar atheneum op zijn palmares staan, maar dat was niet zozeer door aanleg voor exacte vakken dan wel een mateloze bewondering voor wiskundige knobbels als Einstein en grote voorgangers als Newton. Ook voor grootmeesters in schaken zoals Bobby Fisher en Kasparov. Na de middelbare school was hij een alfa-opleiding gaan volgen; een lange en zware opleiding tot accountant, met een vervolg tot registeraccountant. Het was Men-

no Everts RA en na een zestal jaren in die functie bij Mueller werd hij hoofd administratie: baas over alle boekhouders en accountants en hun administraties.

Elvira viel de woonkamer binnen terwijl Belle de brief van Jongma en de aantekeningen van het voorgesprek met de revalidatiekliniek doornam. Ze bekeek hoofdschuddend haar rafelige jeans met opengescheurde knieën en glimlachte om de eigengereidheid van haar dochter. De rugzak vloog in een leren fauteuil, haar telefoon kletterde op de salontafel. Elvira plofte tegenover haar moeder in een fauteuil en bekeek haar, haar moeder met de *looks* van een filmster, vergeleken met haar was zij een bonkige discusswerpster.

‘Ho ho Elvira, niet zó hoor. Die moet je later nog erven kind.’

‘Ik koop mijn spullen online mam, genoeg keuzes in alle prijsklassen.’

‘Een typische jonge mensen redenering.’

Elvira trok een lange neus, dan bezorgd,

‘Hoe gaat het met paps de laatste dagen? Het heeft uiteraard geen zin om hem te bellen?’

‘Nou, hij bezit geen macht om een telefoon op te nemen en heeft bovendien z’n smartphone uitgezet een kwartier voor het ongeluk en ik ken zijn pincode niet, dus.... Heel raar, hij zei toen dat hij wilde kappen met de Social Media en die akelige *Big Tech* of zoiets.’

Ze zwegen om dit te laten bezinken.

‘O ja. Ik heb hier een verwijzing voor me liggen van.....eh die dokter Jongma. Ik wil een overplaatsing naar het psychosomatische revalidatiecentrum, hoe dan ook.’

‘Maar jij hebt dat natuurlijk allang geritseld mam. Zoals jullie ambtenaren altijd ritselen ten nadele van de Nederlandse burger.’

Belle keek geïrriteerd, haar dochter had haar voortvarendheid goed ingeschat,

‘Het zal wel, wees jij maar blij dat jij een getalenteerd wiskundestudent bent.’

‘Mam, het is een talent voor exacte vakken, een gave, daar hoef ik niks voor te doen, het rolt er zomaar uit, dus voor het overige kan ik privé een normale post-puber spelen.’

‘Wij....’

‘Ja mam, wíj vróéger, ho, waar zijn we mee bezig, we hadden het over pap toch, die is toch het belangrijkste?’

Belle zuchtte, ‘Ja natuurlijk, maar soms; het moeilijke is dat er geen vooruitgang is, geen vooruitzicht, er gebeurt niets met hem. Hij ligt daar maar wat stug te liggen en ik krijg haast geen woord uit hem.’

‘Wat krijg je dan wél uit hem?’

‘Jij interesseert hem wel. Verder niets, ik probeer een gesprek op gang te brengen en dan broemt hij wat.’

‘Er is geen wisselwerking?’

‘Ja dan ben je gauw uitgepraat.’

‘Nou ben jij ook geen kletskaus mam, nooit geweest nietwaar?’

‘Nou ja, moet dan dan? Je kunt je toch prettig bij elkaar voelen zonder over allerlei futiliteiten te praten. Al die kletsende mensen altijd en overal praten eigenlijk nergens over.’

‘Mam, toch klopt het niet. Dat vreselijke ongeluk is er bij gekomen en dan zou je verwachten dat je dichter tot elkaar komt; dat jullie dan over dingen gaan praten die er toe doen in deze situatie.’

‘Dat probeer ik ook wel, maar hij reageert niet. Wij zijn al vaak genoeg samen op ziekenbezoek geweest, en zeg nou zelf, wat vond jij daarvan?’

‘Inderdaad klote, maar zeg nou zelf, ik leef in een studentenwereldje, dus wat moet hij met mijn wiskunde en ik met zijn boekhoudbureautje.’

‘Elvira, hij is echt dol op jou. Als ik over jou praat toont pap meteen interesse.’

Belle leek zich even op te sluiten.

‘Mam, ‘t spijt me, wij zijn....’

‘Allemaal slachtoffer?’ gooide Belle eruit.

Elvira zweeg en sloeg haar ogen neer,

‘Tja, ik heb makkelijk praten, ik ben de hele week de hort op en jij krijgt hier alle ellende over je heen.’

‘Nee nee Elvira, nou ja, dat is ergens wel zo, maar jij moet jouw leven leiden met jouw generatie, je warmte en interesse is voor mij al een groot goed. Als ik maar weet dat je meeleeft.’

‘Elke dag, elk uur moeder,’ glimlachte Elvira: ‘Maar, ik en mijn Korné hebben geconcludeerd dat er soms teveel aandacht uitgaat naar het zichtbare slachtoffer en niet naar het onzichtbare zwijgende slachtoffer. Dat ben jij toch, en ik een beetje. Wie legt nou eens een warme hand op jouw schouder?’

Belle verstarde, dacht onwillekeurig aan de Fransman die op het strand in Les Sables d’Olonne zijn hand op haar buik legde, was het niet zo uit de hand gelopen als ze die vent had laten begaan? Nee, het klopte niet, want dan greep je niet in het kruis van een vrouw, zo’n gedrag was goor, een gebrek aan respect voor vrouwen, vreemde vrouwen nog wel. Hoe gedroeg zo’n schooier zich wel niet bij vrouwen uit zijn eigen kring?

‘Mam, wat is er met je, je glimlacht zo eigenaardig?’

‘O ikke, ik heb nog altijd last van die onvrijwillige associaties kind, het ongeluk schoot opeens weer door m’n hoofd, het was een verkrampte lach.’

Elvira sprong overeind, plofte naast haar moeder en legde haar hand om haar schouder. Belle draaide haar hoofd, keek naar de warme hand en glimlachte slapjes.

Elvira ging die middag in haar eentje op bezoek bij Menno, een emotionele ontmoeting, maar ook frustrerend, want ze konden elkaar niet warm omarmen. Menno had er geen sensorische gewaarwording bij, dus hoopte de negatieve energie zich op in zijn getergde kop met als gevolg, een uitbarsting van tranen toen zij hem kuste. Hij vroeg naar haar studentenleven in Utrecht en zij praatte honderduit om niet in de “radiostilte” van haar moeder te eindigen. Elvira deed verder ingetogen over de bedoelingen van Belle, ze hield van haar vader, maar moest zich inhouden. Belle wilde haar ’s avonds niet erbij, het zou een moeilijk bezoek worden.

Elvira ging naar huis met het idee dat Belle gelijk had over de relatie tussen Menno en haar; Menno was na zijn ongeluk een wrokkig mens geworden.

05

‘s Avonds na het laatste bezoekuur maakte een verpleegster haar rondgang en ruimde Menno’s kamer op. Zijn kamergenoot was enkele uren daarvoor met spoed naar de intensive care gebracht. Menno volgde met zijn ogen haar bewegingen, niet vanwege jaloezheid op haar gezonde motoriek, nee, hij voelde zich nog mans genoeg om leuke vrouwen te keuren. Marjon heette ze en hij had vrijwel elke dag met haar te maken, van voeden tot wassen. Hij was volledig op hulp aangewezen en zijn gevoelloze lichaam had geen geheimen voor haar en haar collega’s. Marjon was groot, een mooie atletisch gebouwde jonge vrouw. Ze waste Menno meestal zonder assistentie van een collega, wat te maken had met de bekende personeelstekorten. Maar deze Marjon was stug naar hem, reden onbekend. Ze was best aardig naar andere patiënten en haar collega’s, maar als ze naar Menno keek sloeg ze meteen dicht.

‘Ik ben nou eenmaal zo meneer Everts,’ antwoordde ze toen Menno haar die avond over haar negatieve houding aansprak.

‘Toevallig ben ik dan de enige zeker, want tegen mijn kamergenoot doe je normaal.’

Ze reageerde fel,

‘Poeh meneer Everts toch. Uw kamergenoot is gewoon geen lastig mens, die speelt geen geniepige spelletjes, die hypochondert ook niet, nee die werkt mee aan zijn herstel, participeren noemen ze dat meneer Everts.’

‘Zoiets mag jij niet zeggen in jouw positie.’

‘En toch is het zo.’

Menno was perplex. Hij wist nu hoe zij over hem dacht en zweeg verder, hij moest in zijn afhankelijke positie niemand tegen zich in het harnas jagen; het kon leiden tot intimidatie en zelfs sabotage; blijkbaar vond Marjon Bost zijn verlamming kattenpis. De verpleegster merkte zijn keurende blikken op,

‘Nou meneer Everts, u hebt toch nog wel een normale belangstelling voor de vrouwtjes hè? U ligt daar de hele tijd naar mijn kont te gluren en ook nog achter mijn rug. Niet om iets te zeggen, maar dat zou eigenlijk niet kunnen in uw toestand. In uw “erbarmelijke” staat is het zelfs abnormaal lijkt mij.’

Menno reageerde gepikeerd en beledigd tegelijk,

‘Mijn hypofyse is nog intact en de hormonen stromen nog door mijn bloedvaten Marjon Bost.’

‘Ha ha, u weet ook nog eens alles over de intacte functie van uw hypofyse, maar die zit uiteraard ook boven uw vermeende dwarslaesie. Misschien is het een ordinaire gewoonte van mannen, om ondanks een fysieke impotentie stiekem naar onschuldige meisjes te kijken. U bent net zo’n oud vies mannetje, bah.’

Menno glimlachte zuur, hij kon zo door de polyester werkbroek kijken en zien dat Marjon Bost een rode niet al te grote slip droeg.

Hij sloot zijn ogen om deze beeldvorming voorrang te geven. Toen hij ze weer opende schrok hij, de verpleegster stond over hem heen gebogen en keek hem vuil aan,

‘Ik vertrouw u niet meneer Everts, ze hebben niks bij u gevonden ondanks die dure onderzoeken.’

Ze boog dichterbij hem toe,

‘U belazert de boel toch zeker wel? Ik geloof namelijk dat u hier niet thuis hoort.’

Menno wendde geschokt zijn ogen af, weerloos tegen haar bewuste misbruik van een patiënt. Wat mankeerde dit wijf? Moest hij dit pikken; hij kon dit mel-

den aan het afdelingshoofd. Hij wilde assertief reageren toen hij in het reflecterende tv-scherm boven zijn bed keek. Hij schrok hevig,

‘Wat doe je daar beneden, waarom ligt je hand op mijn...?’

‘Precies. Zie je wel meneer Everts, u schrikt van mijn ontmaskering hè, u hebt gevoeld dat ik daar mijn hand gelegd heb. Maar wees gerust, ik heb niet alleen een hekel aan u, ik haat dit ziekenhuis net zo erg.’

‘Ik zie het alleen maar via de reflecterende...,’ sputterde hij.

‘Hou op man. Twee jaar geleden is mijn vriend op deze afdeling gecrepeerd door foute beslissingen van de specialist, dezelfde als u hebt trouwens. En u met uw zogenaamde slappe verlamming wordt in de watten gelegd. U hebt helemaal geen spasmen, besodemetert gewoon iedereen, inclusief uw deftige kakvrouwtje, die hier maar wat zit te zitten. U veinst meneer Everts, telkens als ik u was en verzorg voel ik uw dijspieren reageren.’

Het kwam er cynisch uit, Menno hoorde haar tirade niet, hij kon alleen maar wanhopig nee zeggen met zijn blik op het reflecterende beeldscherm. Hij zag haar hand onder de deken glijden en de pamper lostrekken. Masturbeerde ze hem? Niet om hem uit medelijden een orgasme te bezorgen, nee ze wilde zijn penis hard maken als zichtbaar bewijs dat hij de boel belazerde. Wat een enge gedachten hield deze vrouw er op na.

‘Ze hebben mijn vriend letterlijk laten stikken in zijn sputum meneer Everts, verzuimd de luchtwegen af te zuigen of anders was het een bedrijfsongeval door onderbezetting. Jongma vond de luchtwegendrainage niet meer nodig voor de nacht. Ik was er niet die dag, was met zijn moeder op familiebezoek in Groningen. De tuchtraad vond het geen zaak, want er was volgens de rapportage een acute pneumonie ontstaan die nacht, overmacht dus. Hij is gewoon verzopen in zijn longvocht. En mijn vriend was écht verlamd door dat motorongeluk hoor, hoge dwarslaesie, net als u, haha, juist níét als u, want ú mankeert niets, toch?’

Menno wilde brullen, “Waarom werk je dan nog hier truttekop?” Hij zweeg gepast.

‘En weet u waarom ik hier nog steeds werk? Ik wacht op een kans om die bepaalde specialist iets terug te flikken.’

“Wordt het dan niet onderhand tijd kuttekop?”, tierde het in Menno.

Ze keek naar haar hand die op en neer bewoog. Abrupt stopte ze en vloekte gesmoord,

‘Shit, slappe lul.’

Haar hand had moeten passen. Ze gooide in een beweging de deken opzij en staarde naar Menno's onderlichaam, 'Jij vind mij blijkbaar niet opwindend, voor de rest ben je gezond van leden,' siste ze en trok de pamber en deken weer over hem heen. Ze liep zacht vloekend naar de deur, maar net voordat ze naar buiten liep, barstte ze in tranen uit. De deur knalde achter haar dicht. Menno bleef roerloos achter. Hevig zwetend staarde hij naar het tv-apparaat alsof hij naar een pornofilm gekeken had. Hij was niet zozeer geschrokken dat hij geen potentie meer bezat, eerder dat zijn penis deze agressie overleefd had. Voor hetzelfde geld had ze hem ontmand met een scalpel of erger. Erger? Was ontmand worden door een vrouw niet erger dan een totale verlamming of slachtpartij?

Later op de avond drukte hij op de bel, na enkele minuten kwam een nachtverpleegster binnen. Het was tot zijn schrik zijn belaagster van eerder, hij had niet verwacht dat Marjon Bost zich nog durfde te laten zien. Hij was sprakeloos toen hij haar roodomrande ogen zag, ze had gehuild. Ze barstte opnieuw in huilen uit,

'Het spijt me zo meneer Everts, ik heb me onbeschoft op u afgereageerd. Ik overweeg om morgen ontslag te nemen. Ik kan dit niet meer aan, ik ben helemaal verkeerd bezig, met mezelf bedoel ik. Het spijt me echt. Sorry.'

Menno slikte, de stilte was om te snijden, een poos zei niemand wat. Het leek alsof Marjon wachtte op een statement van hem. Menno keek haar aan,

'Marjon, vind jij het niet vreemd dat ik op de bel heb kunnen drukken?'

Ze keek hem stomverbaasd aan en vervolgens naar de belknop,

'Dus toch...'

'Nee, nu pas. Jij hebt mij blijkbaar een paar uur geleden over een drempel geschopt. We kunnen beter alle twee ontslag nemen, ik ben het hier ook wel zat. Ik ben in feite alles zat, ik wens me niet langer voor wat dan ook te rechtvaardigen. Er is na het ongeluk iets geknapt in mijn kop. Ik ga mijn opgekropte privéagenda afwerken, en die is goddomme niet mis.'

Marjon boog met grote ogen haar hoofd naar hem toe, glimlachte heel vet,

'Mag ik meedoen? Ik val al een poos op je.'

'Eh....wat? Nou ja, en ik val op rode slipjes. Hoe oud ben je?'

Ze kuste hem op de mond: 'Oud genoeg zo?'

Menno sloeg zijn armen om haar heen. Ze legde een vinger op zijn mond,

'Trouwens hoe vond je mijn treurspel daarstraks met die klassieke slotscène?'

Menno lachte en gaf haar een tik op haar billen.

Marjon kreeg een belletje van een andere patiënt en verzekerde hem dat ze terug zou komen. Dat gaf Menno tijd om na te denken. Er was in de vooravond een dunne draad geknapt na wat met Belle besproken was. Hij had in zijn onmacht om eigen argumenten kracht bij te zetten – met de vuist op tafel slaan of stampvoetend weigeren - moeten toelaten dat zij over zijn lot beslist had; hem voor onbepaalde tijd tot de psychosomatische revalidatiekliniek veroordelen. “Naar de paranoiaboerderij, de *Funny Farm*? Wil je me zo graag voor altijd kwijt?” had hij willen schreeuwen, maar er waren geen extra ademhalingspijpen paraat om zijn verzet kracht bij te zetten, dus bleef het bij een zwak protest. Belle had hem geschrokken aangekeken,

‘Je denkt toch niet dat ik je weg wil hebben, omdat ik je lastigo nee schat, zo bedoelde ik het niet. Ik weet ook niet wat er vanaf het ongeluk met jou gaande is. Zo meteen verwijt je me nog dat ik het lekker vond dat die Fransman mij lastig viel op het strand.’

“Huh? Waarom komt ze nu daarmee aanzetten,” had Menno kunnen denken. Maar het hoge woord was eruit, het was uitgesproken, zo dacht Menno. Ze had ook kunnen zeggen; “Mennoke, het wordt me teveel, ik ben geen mens voor dit drama met jou”. Was dat het? Belle leek met hetzelfde gevoel te worstelen. Belle had Menno geschrokken aangekeken,

‘Eh, die Jongma, juist hij wil jou overplaatsen schat, het was zijn advies, naar die revalidatie PI of wat dan ook. Ik breng alleen zijn dringend advies over, sorry hoor.’

Had Belle de gedachten van Jongma gelezen; de dreiging van een relationele ondergang?

Menno had naar Belle gestaard en was in duistere gedachten vervallen, “Belle spant samen met Jongma, tegen mij, heeft ze het met die kerel aangelegd? Belle wil van mij af. Belle kan niet tegen de ellende van anderen.”

06

Belle was ontdaan thuisgekomen na haar bezoek aan Menno, zijn negatieve houding en haar eigen verwarde gevoelens speelden haar parten. Was er iets gaande met haar gevoelens voor hem na weken van impasse? En andersom, was

Menno aan het veranderen? Hersenspingsels? En dan haar vreemde gedachten over Jongma, erotische gedachten? Kom nou zeg, pfft, zij toch niet, met zo'n kwal?

Elvira zag dat haar moeder in de war was,

'Mam, wat is er gebeurd, toe vertel.'

'Hij denkt dat ik hem wil wegstoppen in een psychiatrische instelling en een leven zonder hem begin, ik weet het ook niet meer. Ik ben ook bang dat bij een blijvende totale verlamming onze relatie stuk loopt.'

Belle hield voor zich dat zij Jongma de zwarte piet had toegespeeld. Ze probeerde zichzelf vrij te pleiten; soms moest iemand harde beslissingen nemen om een impasse te doorbreken, maar Belle wist niet of haar intenties wel eerlijk waren, ze beschouwde zichzelf met onmiddellijke ingang ook als crisisgeval. De gedachte rees om Jongma om een persoonlijk consult te vragen, ze had gewoon wat warme aandacht nodig. "Hoe kan ik in hemelsnaam aan die versierder denken," bedacht ze in afgrijzen." Een luisterend oor was gewenst. De familie? Noppes, zij waren beiden gebrouilleerd met hun families, al sinds haar zwangerschap van Elvira waren de relaties onder druk komen te staan. In hervormd Nederland kon je verstoten worden als je kind een voorkind was. Intieme vriendinnen had ze niet echt, wat collega's van het werk en enkele vrouwen van Menno's collega's; koffie en een koekje erbij, verjaardagen, weekendje weg, prachtig allemaal in goede tijden. Maar nu, juist nu moesten ze elke dag komen. Jawel, ze kwamen allemaal tegelijk eens in de week, ze wisten zich geen raad met de situatie van Belle en Menno. Dan zat zij er beteuterd bij als de vrouwen uit onvermogen voor het heikele thema over andere vriendinnen begonnen te roddelen of over hun geweldige kinderen gingen pochen. Hun kerels bleven al helemaal weg, die hadden Menno een paar keer bezocht en gingen liever naar vrienden met een gebroken scheenbeen om een handtekening op het gips te zetten en te ouwehoeren over sport en wijven. Ze bekeek vrienden plots met andere ogen, het waren niet meer dan oppervlakkige kennissen. Ze schrok wakker uit haar overpeinzingen en hoorde Elvira in de keuken; ze zette koffie, altijd gezellig met je dochter. Ze glimlachte, maar had toch bij deze grootste crisis in haar bestaan het dubbele gevoel dat ze haar dochter niet over alles wat haar beroerde in vertrouwen zou nemen.

Marjon Bost kwam na de “getekende” vrede met Menno op dansspasjes zijn kamer uit, liep zacht fluitend de schemerige gang af; een flinke stemmingswisseling. Ze moest zowat in haar eentje de hele nachtdienst draaien. Haar collega, een jonge onervaren verpleger in opleiding, lag grieperig te slapen in een lege kamer aan het eind van de afdeling. Ze checkte nog vlot enkele kritieke patiënten, waarna ze hoognodig de toiletten opzocht. De deur viel achter haar dicht en meteen daarop sloop iemand, komend uit het trappenhuis de toiletten in. Er klonk een verschrikt gilletje, gevolgd door gevloek, geschreeuw, klappen en luid gestommel. De geluiden verstomden en de stilte op de afdeling keerde terug.

Niet lang daarna opende de deur van Menno’s kamer op een kier, het was donker achter de spleet, alleen twee vage ogen knipperden een keer. Hij zag verderop nog net iemand het trappenhuis inschieten. Menno sloot de deur weer zachtjes, onwetend over de aanval op Marjon Bost.

Marjon kwam strompelend uit de toiletruimtes, kreunend stak ze met een lijkbleek gezicht schuin over naar de afdelingspost. Haar wangen waren nat, haar mascara was uitgelopen, een schaafwond op haar jukbeen, haar haren in de war. De opgeruimde stemming van voordien was weggeslagen. Ze staarde op het bureau naar de stapel administratie die nog verwerkt moest worden; het boeide haar geen bal.

De lange gang oogde verlaten als een nachtelijke voetgangerstunnel. Er liep nog iemand met zware tred de gang af; een man was het ook nu weer. Het leek geen patiënt te zijn want hij was aangekleed. Hij droeg een windjack met diep over het hoofd een breedgerande hoed. Rond loerend liep Menno Everts, gekleed in de spullen van zijn kamergenoot naar het trappenhuis aan de andere kant, draaide zich nog eens om en verdween naar beneden. Hij bereikte na een lange moeizame afdaling het souterrain waar de spoedeisende hulp lag. Hij zocht achterin achter een pilaar beschutting en keek naar de matige drukte verderop. Daar, “UITGANG” hing er groen te glanzen op de noodverlichting. Heimelijk verliet hij even later het ziekenhuis, rillerig en nog stijfjes lopend van zijn langdurige immobiliteit werd hij door de koude nacht opgeslokt.

08

Menno was al een aantal dagen alleen. Hij was na een heimelijke rondreis door België aan de kust aangekomen. Hij ging eindelijk contact opnemen met Belle; niet om een officieel statement over te brengen, nee hij ging in conclaaf met haar onderbewuste. Na hun twist in Les Sables over zijn al dan niet hypnotische machtspositie over Belle, die ondanks haar ontkenning een harde realiteit was sinds hun vaste partnerschap en die hij op het nippertje niet aan haar opgebiecht had, was het punt bereikt dat hij haar periodiek “niet begeleid dagverlof” zou geven in haar door tralies omgeven morele poppenhuis. Dat had hij twintig jaar geleden voor haar gecreëerd en sindsdien beheerd tegen wil en dank. Want Belle was niet de Belle die iedereen kende, verre van dat; ze was...., een verdomde *fucking* schijnwereld was het geweest waarin hij haar in zijn regelzucht en eigenbelang mentaal en moreel in toom gehouden had. Misschien ook in haar eigen belang, maar het was wel degelijk vrijheidsberoving van haar eigen morele keuzes geweest. En uiteindelijk was na het ongeluk en de dreigende opname in een PI zijn tolerantiegrens overschreden, de houdbaarheidsgrens van zijn opgekropte onderbewustzijn. Hij moest uitbreken uit zijn privégevangenis: iedereen de pot op. Een gedurende jaren uitgekende en voorbereide slachtpartij was aanstaande. Debet en credit moesten hetzelfde zijn onder de streep.

Hij startte een ouderwetse gsm, logde in en tikte Belle's mobiele nummer in. Bij de eerste beltoon verbrak hij de verbinding en bracht het toestel naar zijn oor,

‘Pst Belle, focus-on, focus-on, denk aan mijn grappige hypnosespelletjes met jou lang geleden, weet je het nog? Ja, en jij maar denken dat je mij kon weerstaan; ik liet je dat in het begin gewoon denken joh, maar later.... tja zat ik onwetend voor jou in jouw hoofd; al die tijd. Was ook hard nodig, want anders zat je nou misschien achter een raam in Amsterdam of op een bijstandsflatje met een aso aan je kont. Maar ik ga nu voor mezelf en zal je naar noodzaak de vrijheid geven te doen waar je mee behept bent... Belle laat je maar lekker gaan, lekker losjes, ontspan je helemaal Belle, focus-on, focus on.

..

Ik voel jouw gedachten mij bereiken. Belle, ik ben niet weggegaan omdat ik niet meer van je zou houden, ik houd echt van je hoor Belle, op mijn eigen manier, ik moet met mezelf in het reine komen, de maanden in het ziekenhuis bepalen niet alleen mijn verwarde gedachten, maar ook zit een duivel mij te bestoken in mijn hoofd met de drietand van de twijfel, angst en boosheid, ik ben aan de andere kant geweest, en daaronder heeft de liefde voor dit ondermaanse bestaan gele-

den, ik moet een queeste ondernemen om mijzelf te resetten en weer te vullen met nieuwe motivaties, invalshoeken, prikkels, noem maar op.

..

Je vraagt je af of jij daarin wel voorkomt, omdat je vreest dat ik met een lege, nee geen schone lei wil beginnen, heb jij die gedachten of twijfels dan ook niet zelf gehad toen ik er voor slachtafval bijlag?, nou, dan kunnen wij beiden toch een queeste ondernemen, waarbij de een als vruchtbare bodem dient om de plantjes van de ander te poten?, het lijkt mij toch geen probleem, ik bezweer dat ik niets met die verpleegster heb..... althans uit vrije wil, net zo min als jij je onbewust opgehitst voelde door die opdringerige Franse macho, toch Belle?

..

Het vermelden van dat voorval in onze vakantie klinkt weliswaar als een verwijt, maar gebruik ik puur om de balans in evenwicht te houden.

..

Wat?, nee, ik moet nu gaan, mijn verleden in balans brengen met een nieuwe harmonische toekomst, het loopt al jaren voor me uit, is nauwelijks nog in te halen; mijn deplorabele mentale status na het ongeluk heeft mij daarna wakker geschud en vastberaden gemaakt; ik heb bergen werk te verzetten en ik mag hopen dat je me niet probeert te achterhalen met Europol of Poirot of zo, ik heb toch niks crimineels uitgevreten?

..

Naar jou toe wel?, nou dan hebben we elkaar gewoon willen wegdoen, jij mij!, en ik jou?

..

Nee, ik jou niet, ik ben vrijwillig weggegaan, jij bent er nog steeds, je hebt een thuis, Elvira, je vrije keuzes vanaf nu zo je wil, je werk met je andere ambtenaartjes, je moet lossier omgaan met Elvi, ze is zo spontaan en gevoelig.

..

Spoor me niet op, laat me zelf thuiskomen.

..

Ik verwacht dat dokter Jongma jou goed kan ondersteunen in je huidige crisis.

..

Ja, dat heb ik vernomen Belle, ik mag die man natuurlijk niet, want hij heeft jou gesteund en mij bovenaan de wachtlijst van de Funny Farm gezet, en hij moet dan wel een aardige man voor jou geweest zijn, of was het jouw overtuigingskracht? je bent zo mooi Belle, maar jij hebt me niet alles verteld, hm, dat is

soms prima behalve als het uitlekt, ook over die Fransoos heb je nooit willen praten, het leek wel een geheim.

..

Belle, jij, mijn grote liefde in mijn verloren aardse paradijs, ik zal ons paradijs opnieuw zoeken én moeten vinden; dan zullen we er zorgeloos rondzweven, zonder angst en pijn.

..

Ik stop nu en meld me weer om verslag te doen, ik mis Elvi, want mijn gedachten naar haar zijn anders dan naar jou Belle, zij is echt een deel van mij, zeg haar dat er geen afstand bestaat, ik koester haar net als jou, maar anders, het hoeft niet persé per fysieke of visuele aanwezigheid, dat is tegenwoordig toch al zo bepalend; een wereld pro forma zonder inhoud,

..

Maak geen punt van mijn enigszins verward lijkende bewoordingen, het zijn spontaan opkomende gedachten, je weet dat ik altijd wat last heb van blokkades en gepieker, ik weet dat dit en komende draadloze gesprekken zich in je onderbewuste zullen vastzetten, ze zullen je voeden, je zult alles als een gelofte onder ons houden; je bent natuurlijk wel verplicht om met de politie mee te werken, er is immers een, jaha, verward mens verdwenen, dat maakt ook niks uit, want onze gesprekken zijn niet-traceerbaar, onze gedachtenuitwisselingen gaan alleen over en tussen ons beiden, interactief zagezegd, over-the-air, OTA zeggen ze bij Google en zo, maar wel zonder provider jaha, daarin vindt men geen aanknopingspunten om mij op te sporen.

..

Belle tot gauw,

O, voor ik het vergeet, als je soms een eenmalige beltoon hoort dan moet je dat negeren, het is van geen betekenis; dus vergeet het gewoon, oké, focus-off, focus-off, vergeet dit, maar doe alleen vrijwillig wat je ingegeven wordt.'

Menno schakelde zijn antieke gsm uit, stak hem in zijn zak en liep naar de wachtende taxi voor een rit naar de haven.

09

‘Mam, ik vraag me af waar ze bij de politie mee bezig zijn. Ik hoor steeds van onze contactpersoon dat ze pap druk aan het zoeken zijn en toch heb ik het gevoel dat ze geen aanknopingspunten hebben, ze zijn vastgelopen.’

‘Elvira, ik blijf hopen. Hij komt terug hoe dan ook, zelfs zonder hulp van de politie, het is wel al twee weken geleden dat je papa spoorloos is, maar ze hebben een aanknopingspunt via een nachtverpleegster die hem het laatst gezien heeft.’

Elvira greep naar een kussen en smet het woedend door de kamer. Ze draaide haar hoofd naar het raam om haar tranen te verbergen. Buiten was het druilerig, een miezerig onderkoeld septemberregentje hield de wereld en haar stemming in een kille greep.

‘Maar we moeten ondertussen verder met ons leven. Hoe is het met jou kind? Hoe verloopt de start van het nieuwe studiejaar?’

Elvira keek haar moeder aan, haalde haar schouders op,

‘Normaal doe ik alles op routine, dan lijkt het alsof ik die moeilijke stof in déjà vu’s herken, maar nu gaat het opeens van geen kant. We zijn net begonnen met het studiejaar, maar ik voel al dat het een verloren jaar wordt, zelfs als pap nu zou binnen stappen.’

‘Ik weet het, het heeft een langdurige impact. Zeker op jouw leeftijd,’ zei Belle vlak.

‘Nou mam, ik vind jou wel nuchter redeneren, o-n-z-e pap is van de aardbodem verdwenen en jij bent al met jouw post-pap-tijdperk begonnen, hallo zeg.’

Ze keek haar moeder onderzoekend aan,

‘Heb jij soms al een andere vent mam?’

Belle glimlachte en schudde haar hoofd,

‘Mallerd toch, hoe kom je erbij. Jij redeneert gewoon anders dan ik. Jij gaat ervan uit dat vader iets ernstigs overkomen is en ik weet zeker dat hij, uh nou ja, dat ze hem terugvinden of dat hij zich meldt, bij mij.’

‘Hey. Dus ik ben een paniekzaaier, omdat ik bezorgd ben om iemand waar ik veel om geef en dat vind ik dus heel normaal, terwijl jij jezelf al dan niet geforceerd onder controle houdt en het aan de goden toevertrouwd.’

Elvira stond op het punt om te gaan huilen, Belle gleed naast haar op de leren bank, na wat dralen sloeg ze voorzichtig een arm over de schouder van haar dochter,

‘Ik houd me niet geforceerd onder controle schat, ik hou zoveel van je vader dat ik daar kracht en vertrouwen uit put. Hij komt terug, het lijkt alsof ik dat voorvoel.’

Elvira keek haar aan, sloot haar vochtige ogen en knikte heftig met haar hoofd, 'Ik begin het te snappen mam, ja ik denk te begrijpen wat je bedoelt. Uit zelfvertrouwen put je kracht, hoop en moed.'

'En sturing van de dingen in je bestaan,' vulde Belle aan.

'In elk geval zie ik aan jou dat je er rustiger onder wordt.'

Belle knikte en kuste haar dochter op haar voorhoofd,

'Zo en nu pakken we onze jassen, wij gaan de stad in en bezondigen ons aan overbodige calorieën.'

Elvira sprong overeind,

'Yes mom, leve de calorische zonde.'

'What's in a sin?' lachte Belle tegen het plafond.

10

Menno verbrak de verbinding met Belle's smartphone na de eerste beltoon,

"Belle, focus-on, focus-on,

..

Ik bereik je via een nieuwe telefoon. Weer een simpele ouderwetse gsm. Die smartphones kunnen je overal volgen. Ja ja, ik heb het een weekje druk gehad, nu even tijd voor een niet-traceerbare "OTA" naar jou, ik geniet van mijn huidige status en reis door een ander land, ik bemoei me niet zo met de cultuur en gemeenschap hier, want ik moet als een heremiet door het leven, ik ben immers in retraite, daarvan zijn we ons beiden toch bewust nietwaar?

..

Ik heb info ontvangen en kan erom lachen, ik wist dat trouwens al, dat al de recherches naar mij geen aanknopingspunten bieden voor de jongens van Hermandad, je gelooft het niet, maar ik ben in staat om informatie in te winnen over de gebeurtenissen rondom mijn persoontje, kwestie van privé-kanaaltjes jaha, ik maak me wel wat zorgen om Elvi, haar studie is belangrijk, het straalt af op haar trotse papa weet je wel,

..

Ook al zou ik terugkeren dan nog zou Elvi tegen een verloren collegejaar aanlopen. Ik voorzie ook dat het met Korné stuk loopt, ik ga uitzoeken of ik op 'n gecontroleerde manier contact met haar krijg, ik merk dat ze moeite heeft met jouw houding over mijn verdwijning; ze vindt jou te afstandelijk denk ik, maar

dat komt natuurlijk omdat jij insider bent en ons geheim blijft koesteren, óók naar je dochter Belle, je hebt haar goed benaderd, goeie oneliner trouwens: “Ik hou zoveel van je vader dat ik daar kracht en vertrouwen uit put”, Belle, zo komen we er wel doorheen, houdt Elvi sterk door jouw kracht, mijn terugkeer moet voor haar geen psychotrauma zijn, maar het punt waar ze gewoon de draad weer gaat oppakken.

..

Heeft die dokter Jongma aan je gezeten, op je kont getikt en je de kooi in proberen te praten?, overdrijf je niet een beetje?,of overdrijf ik?

..

Oké, oké schat, hij heeft enkel toespelingen gemaakt, maar je hebt hem wel op zijn nummer gezet?

..

Goed zo, nou ja foutje van die man, je bent een bijzonder mooie vrouw Belle.

..

Tja, ik vind het wel belangrijk dat je toch bij die dokter Jongma in therapie gaat, je moet via hem toch iets kunnen ventileren, spanningen afschudden, maar niet teveel hormoontjes ontladen, hij lijkt mij bekwaam genoeg om je tot rust te brengen, doen hè?

..

welnu, ik moet weer verder, ik heb een leuke afleiding bedacht om zelf ook wat spanningen kwijt te raken en meld me weer gauw, van de andere kant verwacht ik snel weer nieuws van jou.

..

Het viel me op dat jouw smartphone gisteren enkele uren niet aanstond, wil je dat in het vervolg achterwege laten schat, ik vind het altijd slinks als bepaalde mensen dat ding onnodig uitzetten, als het aan mij lag moest ie aan sommige oren aangenaaid worden,’

Belle, focus-off, focus-off, vergeet dit, maar doe alleen vrijwillig wat je ingegeven wordt.”

11

Belle liep de lange polipromenade af naar de neurologie, de gang was vrijwel leeg, het was even na twaalven. Bijna al het administratieve personeel zat in het

restaurant. Een enkele secretaresse had telefoonwacht, maar zat wel in een afwijzende houding met de rug naar het gesloten loket. En zo kon Belle anoniem het einde van de gang bereiken waar de poli van de neurologie gevestigd was. Ze liep dwars door de wachtruimte naar het loket en keek brutaal om het hoekje; niemand te bespeuren,

Everyone's gone to the Moon, neuriede ze. Wie zong dat ook weer? Menno hield wel van dat zweverige sfeertje in dat zestigerjaren liedje, alsof je op de maan zweefde. King heette die zanger, Jonathan King, ja, ze begon het ook te leren, zij het aan de late kant. Ze gleed in een stoel naast het tijdschriftentafeltje. Nu zag ze pas dat de deur van Jongma's spreekkamer openstond, en dat Jongma in de spreekkamer naar haar stond te kijken. Ze rees elegant overeind uit haar stoel, hij wenkte haar glimlachend,

'Komt u gerust binnen mevrouw Benjamins.'

Ze liep in een wolk van parfum langs hem door, een essence die zijn neusvleugels deed spreiden; de man leek ervan te duizelen,. Omzichtig keek hij de wachtkamer in, sloot de deur en draaide heimelijk de sleutel om, die daar enkel op zat als een neurotische patiënt wenste dat niemand kwam storen.

'Het is rustig om deze tijd,' zei Belle kunstig en verbaasde zich niet echt dat hij een deur met een slot had.

'Ja ja, iedereen is naar het restaurant en tja, ik heb voor u een uitzondering gemaakt, want wij beiden konden vandaag alleen om deze tijd nietwaar?'

'Ja, nog bedankt voor uw consideratie dokter Jongma.'

Jongma gebaarde naar de stoel voor zijn bureau en wachtte tot Belle plaats genomen had. Hij zakte traag in zijn bureaustoel en keek haar behoedzaam aan, in gedachten nog niet bevrijd van haar assertieve houding kort geleden. En nu zat ze hier, terwijl haar man al dan niet in psychotische toestand de hielen gelicht had; die zouden ze wellicht binnenkort in een kanaal of diep bos terugvinden, respectievelijk dood of als een eigentijdse Catweazle, spelend met kikkers in een modderpoel.

'Eh, mevrouw Benjamins.'

'U kunt mij rustig met Belle aanspreken en mag ik u ook tutoyeren?'

Jongma keek haar schattend aan, zijn psychologische inschatting van haar schoot even te kort. Hij lachte,

'Maar natuurlijk, gezien de te verwachten analyse en therapieperiode kan het gunstig zijn om lossier met elkaar om te gaan.'

'Dat juich ik graag toe, eh...'

‘Arie Bert beste Belle.’

‘Arie Bert, deftig en leuk, ik houd wel van enig cachet.’

‘Dan zitten we op dezelfde golfhole-lengte Belle, zeggen we op de golfclub.’

Belle lachte haar tanden bloot en leek niet te merken dat de psycholoog naar haar knieën staarde. Gespeeld onbewust liet ze haar knieën kort iets uit elkaar glijden.

‘We gaan eerst een korte screening en intake doen en vervolgens...’

‘Ik voel me wel een beetje flauwtjes dokter, kan ik alvast gaan liggen, daar op de roemruchte leren bank? Dan kunt u rustigjes met Freud en consorten aan de gang gaan.’

Jongma knipperde met zijn staalblauwe ogen, schoot overeind en haastte zich naar de beroemde en net zo betwiste leren bank, hij griste zijn jas en tas weg, wees elegant met zijn hand,

‘Ja Belle, ik ben er nog een van de oude garde, de leren bank, onder andere onmisbaar bij hypnotherapie.’

Belle liep naar hem toe,

‘O, doe jij ook hypnotherapie Arie Bert? Spannend zeg.’

‘Alleen als een patiënt daartoe gemotiveerd is, het kan ook riskant zijn, er komt nogal eens stinkende drab uit de diepe krochten van de menselijke geest naar de oppervlakte.’

‘En de patiënt mag onder hypnose niet tot onvrijwillige zaken gedwongen worden nietwaar?’ zei Belle en ging op de koele ruime bank zitten.

Hij keek naar haar “kantoorscheenen.”

‘Uiteraard. Eh, je kunt je schoenen wel uittrekken hoor.’

‘Nee zeg, die hou ik liever aan, wie weet moet ik dadelijk op de vlucht hmm?’

Jongma voelde zich weer even duizelig worden, ook omdat de parfum van Belle hem al voorgoed met haar associeerde. Hij voelde dat hij deze in zijn brein opgeslagen sensatie nooit meer kwijt wilde raken. Toch was deze vrouw mijlen van hem verwijderd, deze bedwelmende vrouw was een patiënte, hij de zorgverlener, dus een zorgverlener-patiëntoverdracht was ongewenst. Hoewel, hij pleegde wel eens een toegankelijke jonge patiënte of verpleegster tot seksuele interactie over te halen. Maar deze vrouw had met haar assertiviteit zelf bepaald waar de grenzen kwamen te liggen. Na deze analyse concludeerde hij dat hij maar moest afwachten. Hij kwam weer tot bezinning,

‘Lig je zo ontspannen Belle, dan kunnen we eerst een korte screening afnemen, eigenlijk overbodig, elkaar al zo goed kennende,’ grinnikte hij.

Hij keek naar de dunne jurk die ze strak om haar lichaam droeg, hij had al ondeugende gedachten gekregen toen hij de lange rits op haar rug zag; een makkelijke jurk.

‘Ik voel me opeens zo raar,’ zei Belle flauwtjes.

‘O je hyperventileert, de spanning zeker, ik zal even een bekertje water voor je halen; je bent trouwens heel aantrekkelijk, ik bedoel knap, maar dat hoor je elke dag wel, toch?’

‘Hmm...’

Jongma schoot naar een kamerscherm waarachter een wasbak hing en vulde een bekertje met water. Er kwam een duiveltje in hem bovendrijven, hij keek omhoog naar het toiletkastje; zou hij er wat pep ingooien?

Hij schudde zijn hoofd en voelde even in zijn knellende kruis.

‘Arie Bert, kom je nog, ik houd het niet meer, het gaat niet goed met me,’ zeurde Belle.

‘O, sorry Belle ik kom eraan.’

Hij draaide zich om met het bekertje en liep, met spijt dat hij geen lange witte jas droeg langs het kamerscherm terug. Het bekertje water viel op de vloer, maar hij merkte dat niet eens, hij keek naar Belle. De o zo brave Belle Benjamins lag op de beige leren bank, spiernaakt. Hij dacht aan het schilderij, thuis op zijn werkkamer, een levensechte kopie van Gustave Courbet’s l’Origine du Monde: een ontspannen liggend vrouwelijk naakt met een naar de observator wijd en lui geopend been; een sensuele, zij het ordinaire vrouw met een harig voorhof. Hij verdrong met moeite de link naar Egon Schiele, die ook van die dagen had dat hij vrouwen als wellustige deernen wenste neer te kwasten. Hij schudde zijn hoofd; Belle verwachtte hem in volledige overgave....

....Belle was er hard aan toe geweest. Het resultaat was naar ieders tevredenheid; de spoedsessie was therapeutisch geslaagd. Haar zenuwspecialist bleef nagenietend op haar liggen, zijn penis hield haar nog krachtig in een greep. Hij rekende op een dubbele sessie, voelde dat er nog voldoende potentie in hem stak, maar Belle werkte hem glimlachend van zich af; die vergoedde de verzekering niet. Ze zag aan hem en zijn opgewonden lid dat hij nog lust uitstraalde; zij wilde echter niet, zij wenste niet voor meer te gaan. Met afkeer keek de man naar zijn door hemzelf bezoedelde designbank. Belle rees van de bank en liep zelfbewust op haar saaie werkschoenen naar haar tas naast zijn bureau. Met enkele tissues kuiste ze haar vulva en laconiek gooide zij ze op zijn bureau. Het wekte

bij hem wrevel op; verdorie, zonet had hij nog liggen hossen in datzelfde spul. Naar elkaar loerend kleedden ze zich aan, Jongma keek verbaasd, nu eerst zag hij dat Belle alleen maar haar stretchjurk aantrok, ze droeg er niets onder, “*Basic Instinct*” op zijn Haags.

Belle had geraffineerd het “intakegesprek” afgebroken, ze had nog wel meer gekund, gewild, maar niet met deze klootzak, dat zou een teken van zwakte, van echte verliefdheid, dus afhankelijkheid geweest zijn, nee die hufter mocht haar alleen maar ontspanning bieden, fysiek genot wel te verstaan. Bovendien had ze hem in haar macht. En misschien gunde ze zichzelf een beetje wraak naar Menno voor zijn *fake* dwarslaesie. Ze haalde haar telefoon uit haar tasje en checkte de berichtenbox, vervolgens keek ze de beteuterde Jongma aan en haalde frivool haar schouders op,

‘Leuke sessie geweest dokter Jongma, toch? Van mijn kant voldeed het aan de gestelde verwachtingen. O ja, ehm, ik wil optioneel contact met u houden, je weet maar nooit. Gebruikt u toevallig een app voor gecodeerde berichten?’

Hij knikte traag en liep naar zijn smartphone op het bureau. Belle moest zich inhouden: hij zag er clownesk uit met zijn half hangende erectie die als een wichelroede heen en weer wiegde. Ze wisselden de vereiste gegevens uit en met een vriendelijk knikje ontsloot Belle de deur en liep de lege wachtkamer door naar de centrale gang. Dat was het dan, zo leek het. Belle had geen nieuwe afspraak gemaakt, ze zou gecodeerd sms'en als ze behoefte had aan een psychosomatische vervolgsessie.

Belle liep enigszins onevenwichtig de wachtruimte uit en keek de lange gang af naar het atrium. Ze begon te lopen en na enkele meters leek de gang met elke pas die zij maakte eenzelfde paslengte langer te worden. Hij werd nauwer en kneep ver weg dicht. Het afgeknepen uiteinde kwam in haar richting terug, haar bewustzijn leek te vernauwen naar één gedachte: “Wat heb jij domme troel in godsnaam uitgevreten met die hoerenloper. Met die viespeuk nog wel.”

Belle begon hevig te trillen, ze begon te kokhalzen, in paniek sloeg ze haar hand voor haar mond, haar buik begon ritmisch te krampen. De aanval verflauwde, de mistige cirkels voor haar ogen losten langzaam op en half voorovergebogen keek ze met tranende ogen naar rechts; gelukkig, daar waren toiletten. Aan het eind van de gang begon het eerste personeel uit het restaurant terug te komen. Slingerend en zwikkend op haar hoge hakken, een hand tegen haar buik sleepte ze zich naar binnen. Weer ging het mis, ze ging over een wasbak hangen en

kotste gal uit. In de spiegel zag ze zichzelf; haar gezicht asgrauw en haar mascara uitgelopen. Ze vloekte,

‘Wat heb jij gedaan, jij stomme trut. Willens en wetens je door een notoire vrouwenversierder laten verleiden en hem je laten bezoedelen. Ik heb Menno verraden.’

Ze staaarde naar een vreemde vrouw in de spiegel,

‘O God, het spijt me zo.’

Belle barstte in huilen uit, schokkend met haar schouders,

‘Menno, het spijt me, ik weet niet eens wat me hiertoe gebracht heeft, het gebeurde buiten mijzelf om, het was een onbewuste dwang.’

Belle spoelde de wasbak uit en kroop in een toilethokje; minutenlang zat ze kreunend voorover leunend op haar knieën. Er kwam iemand binnen, en nog iemand, er werd gepraat en gelachen door twee vrouwen; uiteraard maakten ze seksueel getinte opmerkingen over iemand zodat Belle’s maag zich weer dreigde om te keren. Ze verdwenen en Belle haalde opgelucht adem. Ze knapte zich aan de wasbak op en keek de gang af. Zwaar gepoederd begaf ze zich ver-ras-send kalm en met nietszeggende blik tussen de mensen, linea recta naar de uitgang.

12

De trein uit York denderde het station van Middlesbrough binnen; veel holle herrie voor overgevoelige oren. Dat ongemak had Menno als extra last overgehouden aan zijn ongeluk in Les Sables d’Olonne. Van nature was hij al allergisch voor sensitieve prikkels; hij was een hypersensitieve HSP’er. Hij keek uit het raam van zijn treincoupé, drukte zijn wang ertegen om naar voren te kunnen kijken. Waarom keek men nooit naar achteren als men een station binnentreinde. Was het omdat aan de voorkant je hoopvolle verwachtingen op vervulling wachtten? Of wilde je aan de hand van de remvertraging en restsnelheid peilen waar jouw coupé precies stopte? Dit soort overpeinzingen onderging Menno constant. Het verbaasde hem steeds weer dat hij zich ondanks deze “handicap” zo aardig door het leven gebokst had. Blufpoker en bombast als topsport.

Hij wachtte niet tot de trein stilstond, hij stond al met zijn rugzak op het balkon en samen met een hele rij op elkaar gepropte reizigers tuimelde hij zowat de andere coupé in toen de machinist flink de remmen aantrok. Hij kon er niet om la-

chen. Menno had een ingebakken neurose voor wachtende rijen aan kassa's, theaters, files en te laat komen. Menno wilde niet ingesloten worden, hij werd er gek van. Toch had hij zich als jong mens aangeleerd om zich te beheersen, zich sterk houdend dat het allemaal niks uitmaakte zodat je neurose niet in een psychose zou muteren; jezelf overtuigen dat je net zo normaal moest doen als de sociaal-maatschappelijke norm. Vandaag was het niet zo goed gegaan, het belang van deze treinreis naar Noord Engeland was te groot gebleken voor zijn zenuwen. Hij keek naar buiten, stapte op het perron. O ja, de kaalheid van de perrons maakten hem melancholisch; vooral in Nederland; die sfeerloze trottoirtegels op die regionale stations. Hij keek rond in de leegte van het station, de eenzaamheid overviel hem. Hij ging het liefst naar huis, wilde dit alles niet, ontregeld en ontheemd zijn, maar na het ongeluk was er in zijn hoofd iets geknapt. Er waren monsters uit zijn onderbewuste tevoorschijn gekropen. Hij onderhield al lang een status quo met de gedochten. Maar nu, na de akelige bijna-doodervaring, eiste hij van het ondier rekenschap voor zijn verminkte verleden.

Zuchtend trok hij de rugzak over zijn schouders en stapte naar de uitgang. Hij schonk niet veel aandacht aan het station, ieder station heeft wel iets, vooral Engelse stations; nee vandaag niet. Hij nam wel gewoontegetrouw iedereen op terwijl hij het station verliet. Buiten wees niets op een interessante stad; veel rode baksteen, een waarmerk van vergane industriële glorie, Noord Engeland, meer voetbalsupporters dan jobs. Hij liep naar een stadsplattegrond en zocht de Albertbridge. Aha daar zo, maar die had hij pas later op zijn programma staan. Zijn vinger volgde een route, ja daar lag Wilson Street en verder door bij die rotonde moest hij rechtsaf: Fry Street. Hij glimlachte, hij had het natuurlijk kunnen opzoeken met zijn smartphone, maar nee, die was traceerbaar voor speurders en zeker na gedane zaken in Middlesbrough. Belle behoorde niet tot die categorie mensen, Belle had met hem onbewust een unieke deal gesloten, een rode telefoon om het zo maar uit te drukken.

Fluitend liep hij de lange bocht van Wilson Street naar beneden, aan zijn linkerkant raasde het verkeer over de stadsautoweg. Na nog vijf minuten lopen bereikte hij een rotonde en keek naar rechts,

‘Dat is het, mijn “*Blue Hotel*”, mooi zo, perfect lijkt me.’

Blue Hotel van Chris Isaak neuriënd liep hij rechtsaf. Hij nam de grote rugzak in zijn hand, het zou niet uitzien in een vier sterrenhotel om als rugzaktoerist binnen te vallen, ze zouden hem doorsturen naar de Salvation Army of een lawaaiig Youth Hostel.

Hij stapte de entree binnen en bestudeerde de ontvangsthal, 'Hm, leuke ambiance. Lijkt een beetje Jugendstil of dat andere, Art Deco. Of was het nou Bauhaus? *Whatever*,' schokschouderde hij. In moderne kunst waren er meer raakvlakken dan blauwe Picasso's. De receptioniste keek hem neutraal aan en glimlachte stijfjes. Menno liet zijn rugzak naast zich neer op de glimmende vloer en haalde wat papierwerk uit de binnenzak.

'Sir, waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Mijn naam is Everts, ik heb een kamer gereserveerd met uitzicht op de Tees.'

'Aha, de heer Everts. Ik zal even checken of de reservering correct is.'

Menno schrok, was zijn boeking niet ingevoerd?.

'O ja, ik zie het al, u hebt een kamer gevraagd met uitzicht op de Tees. Die is voor u beschikbaar, sir.'

'Het prachtige uitzicht op de Tees was een strenge voorwaarde mevrouw,' glimlachte hij stijfjes.

Menno zweette peentjes, zuchtte onhoorbaar en neuriede de oude soulhit *I thank you*. Zijn audiotheek en soulfavorieten Sam and Dave hielpen hem nu het erom spande.

Toen kwam het te verwachten probleem: de legitimatie. Menno had in de trein overdacht of het kwaad kon als hij zich reglementair legitimeerde. Dat hing ervan af of de Haagse politie Interpol of de Europese variant Europol had ingeschakeld. Hij had informatie dat dit niet het geval was, men zocht hem voorlopig in sloten, kanalen, duinen en bossen; er waren redenen genoeg om voorlopig daar te zoeken. Maar misschien vroeg de receptioniste er niets eens naar. Hij bleef de vrouw stoïcijns aankijken. Die keek hem net zo aan,

'Sir mag ik uw paspoortgegevens inzien, uw weet wel, de meldplicht.'

Menno knikte en haalde zijn legitimatie tevoorschijn. Hij keek strak naar de vrouw tegenover hem die routinematig zijn gegevens invoerde. Het borrelde in hem waarom die flauwekul nodig was; zijn privacy werd aangetast door een hotelklerkje om een wet te dienen die hem en iedere doorsneeburger wereldwijd traceerbaar zou maken. In dit hotel had hij maar voor enkele dagen geboekt, meer was niet nodig voor zijn activiteiten in Middlesbrough. Hij meesmuilde bij de gedachte dat hij zijn paspoort in het voorjaar bij de gemeente als verloren had opgegeven; heel wat heisa gaf dat. Nadat hij het vervangende exemplaar had gekregen vond hij de oude terug in de voering van een oud jasje en had bedacht dat het later wel eens handig kon zijn. In elk geval handig als dit exemplaar ooit ingenomen zou worden. Menno vroeg de receptioniste of hij de gege-

vens kon *checken*; zij keek hem verwonderd aan en draaide het scherm naar hem toe. Menno zag tevreden dat zijn BSN-nummer er niet op stond, dat had hij afgeplakt.

‘Oké, ik denk dat het zo ongeveer klopt.’

De receptioniste riep de piccolo en Menno werd per lift en stilzwijgend naar de bovenste verdieping gebracht. Hij liep achter de piccolo de gang af en zocht naar een fooi in zijn zak. Toen de jongen zijn rugzak naar binnen wilde dragen hield hij hem tegen, wees hem terecht met opgestoken wijsvinger, nam de rugzak over en stopte de fooi in de altijd geopende hand in chique hotels. Menno duwde de sleutelkaart in het slot, glipte naar binnen en sloot secuur de deur. Hij gooide de rugzak op het bed en liep haastig naar het raam, én glimlachte, ‘Hij is er nog altijd, zoals verwacht.’

#13

Belle werd midden in de nacht wakker, hyperventilerend schoot ze rechtop in bed en schoof huilend haar benen over de bedrand. Vertwijfeld keek ze achter zich naar de onbeslapen plek,

‘Menno toch, wat heb ik je aangedaan? Eerst die verdomde kliniek en nu, mijn God, ik heb met die Arie Bert de meest vulgaire seks bedreven, zo zie je het alleen in porno’s.... denk ik, en ik vond het ook nog lekker, dat heftige orgasme, en dat met zo’n hufter. En jij kunt er niks aan doen, het was mijn eigen beslissing. Was je maar gewoon hier dan was ik nooit op zo’n ordinaire gedachten gekomen.’

Waarom meldde hij zich niet? Zij wist zeker dat alles met hem in orde was. Dan kon hij toch een teken van leven geven? Snotterend liep ze naar de overloop en de trap naar beneden. In de keuken opende ze de koelkast en staarde naar een kunststof doosje, pakte het en trok het dekseltje eraf. Ze keek erin. Ze schudde haar hoofd en sloot het weer.

‘Shit, wat wil ik daarmee bewijzen. Dat die klootzak mij verkracht heeft?’

Ze gooide het doosje achter in de koelkast, trok een vies gezicht om haar ongewone taalgebruik; zo praatte ze nooit voorheen. Daarop liep ze naar de woonkamer en viel in de leren bank waarvan het knerpen zomaar ongewenste associaties opwekte; ze controleerde of haar bank geen natte vlek vertoonde. Belle ging op in haar eigen gedachten, maar even later pakte ze haar mobieltje en tikte

op Elvira's nummer. Ze ademde diep in en wachtte even voor ze het toestel naar haar oor bracht.

‘..

‘Hoi. Ik ben het Elvira, ik moet je absoluut bellen ondanks dit tijdstip, in tijden van nood bestaan er geen dag- en nachtritmes.’

..

‘Dank je voor je begrip kind, ik ben namelijk helemaal niet goed bezig, mijn denken en zelfs mijn doen en laten liggen helemaal overhoop en ik weet niet wat ik ermee aan moet.’

..

‘Ja, die dokter Jongma doet...eh....wat ie kan, maar hij zegt dat het een traject wordt. Ook dingen van vroeger en mijn ontwikkelingsstructuur van thuis uit moeten erbij betrokken worden...tja ‘t is wat hoor.’

..

‘Nee, hij heeft alleen de screening, zeg maar intake gedaan en ja ook al een voorstelling gegeven van de interventies, zogezegd de therapeutische... eh in-steek.’

..

‘Ik probeer het vol te houden, de politie doet wel wat wantrouwend, waarschijnlijk kom ik niet zielig genoeg over. Ze zeggen dat ze bepaalde zaken niet kunnen plaatsen, maar wat verwachten ze van mij? Dat ik paragnostische gaven heb en de vermiste persoon eventjes voor hen traceer? Ze kunnen zich toch voorstellen dat een achterblijver door de stress apathisch wordt.’

..

‘Nee Elvira, ze zeggen nu al voorzichtig: “U moet er terdege rekening mee houden dat uw levenspartner mogelijk niet meer in leven is mevrouw Benjamins.” Ze draaien als een kat om de hete brij. Die lui brengen mij helemaal van mijn stuk.’

..

‘Nou, eigenlijk toch wel logisch kind, als iemand in zo’n toestand zó verward uit een ziekenhuis verdwijnt dan denk je toch ook aan een mogelijk fatale af-loop.’

..

‘Het moet me even van het hart dat ik momenten van twijfel krijg. Ik weet ook wel dat ik dat niet mag zeggen, maar het zijn hun woorden kind, dus ik bedoel maar. Ik geloof nog steeds in een levende vader van jou. Die is er vandoor om